

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5To/12/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8321010106
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Rešatková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8321010106.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Evy Rešatkovej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 06.07.2023 v Prešove takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného L. C. proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 4T/16/2021 zo dňa 06.12.2022.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 4T/16/2021 zo dňa 06.12.2022 bol obžalovaný L. C. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 06.10.2020 v čase okolo 07:15 hod. v byte na ul. U. č. XX v W., po predchádzajúcich opakovaných hádkach a konfliktoch týkajúcich sa rozchodu s L. U., s ktorou žijú v spoločnej domácnosti, prišiel za ňou do spálne, kde ju najprv na posteli najmenej 3 krát udrel vankúšom po hlave, pravou rukou ju chytil pod krk a následne, keď sa L. U. postavila z postele, odišla za ním do kuchyne, kde počas hádky ju udrel päšťou pravej ruky do vlasovej časti hlavy vľavo a 1 krát ju kopol nohou do ľavého boku v oblasti rebier, v dôsledku čoho spadla na zem, čím jej tak spôsobil zranenie a to zlomeninu IX. rebra vľavo bez posunu s dobou liečenia v trvaní 23 dní,

za čo mu bol uložený podľa § 156 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 36 písm. a), h), i), j), § 38 ods. 2 ,3, § 56 ods. 1, 2 Tr. zákona peňažný trest vo výmere 500,- eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, mu bol ustanovený náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku obžalovanému bola uložená povinnosť nahradiť poškodenej L. U. škodu vo výške 546,- eur z titulu bolestného.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný dňa 12.12.2022 prostredníctvom svojho obhajcu. V predložených dôvodoch odvolania po rekapitulácii výrokov napadnutého rozsudku vyslovil, že sa nestotožňuje s tým, že by mal byť uznaný vinným zo skutku, ktorý nespáchal a nestotožňuje sa ani s tým, že by mal hradiť poškodenej škodu, ktorú nespôsobil.

Počas celého konania, tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie nebolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že by mal úmyselne spôsobiť ujmu na zdraví poškodenej a že by svojim konaním mal naplniť všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156, ods. 1, ods.2, písm. a/ Tr. zákona.

Od samého začiatku, kedy poškodená podala na jeho osobu trestné oznámenie, namietal, že by bol nejakým svojim konaním agresívne vystupoval voči poškodenej, že by bol na ňu zaútočil a už vôbec

nijakým svojim konaním nespôsobil poškodenej škodu na zdraví. Opakovane namietal, že neboli náležite vyhodnotené vykonané dôkazy a ako obvinený sa ani len nedostal k rtg snímku poškodenej, ktorý opakovane požadoval. Má za to, že toto je procesné pochybenie, ktorým mu bolo znemožnené riadne realizovať jeho právo na obhajobu.

Počas celého konania sa to, že poškodená mala zlomené rebro, bralo ako fakt, aj keď to zo žiadneho dôkazu jednoznačne a nepochybne nevyplývalo. Je pravdou, že existoval rtg snímok, s ktorým sa nemal možnosť ani oboznámiť a ani výsledok rtg snímky nechať prezrieť lekárom, aby vedel, či je na nej vidieť nejaké poškodenie rebra, alebo nie. Ani postup lekára nebol celkom bežným postupom, lebo röntgenom sa nedá celkom jednoznačne zistiť, či rebro alebo rebrá sú zlomené a dnes už existujú aj presnejšie metódy diagnostiky /CT, USG/, ktoré dokážu jednoznačne a nepochybne potvrdiť alebo vyvrátiť zlomeninu rebra. V tomto prípade neboli tieto metódy použité, röntgen je bez popisu, ale od prípravného konania sa to, že mala poškodená zlomené rebrá berie ako fakt. To, že by mala poškodená naozaj zlomené rebrá, nebolo doposiaľ ničím jednoznačne a nepochybne preukázané, čo je pri rozhodovaní o vine za trestný čin ublíženia na zdraví podstatné a rozhodujúce.

Taktiež nebolo preukázané, že by bola poškodená spadla tak, ako to uvádza ona, a nebolo preukázané, že by vôbec bola spadla po tom, čo sa on bránil jej útokom a čo ju odstrčil, aby naňho už prestala útočiť. Uznať ho za vinného na základe toho, že počul spadnúť barovú stoličku, je minimálne zvláštne. Nikým a ničím počas celého konania tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie, nebolo preukázané, že poškodená spadla, keď spadla stolička. Nijako nebolo preukázané, že sa udrela o stoličku a nijako nebolo preukázané, že by si bola zlomila rebro. A už nikto nijako nepreukázal, že poškodenú kopol, a tiež to, že v tomto úzkom priestore, kde malo ku kopnutiu z jeho strany dôjsť, sa to, čo tvrdí poškodená, dá vôbec zrealizovať. Pri jeho výške a váhe by to z miesta ani nezvládol a na rozbeh v priestore nie je miesto a pokiaľ by poškodenú bol kopol s rozbehom, tak by bola spadla úplne inak a jej zranenia by museli byť iné. Doposiaľ sa jednoznačne neustálilo, ako stáli. Ani sám figurant sa nevedel poskrúcať tak, ako ju mal údajne kopnúť. Poškodená po tom, čo počul spadnúť barovú stoličku, prišla do izby, vrieskala po ňom a následne mu oznámila, že jej zlomil rebro. Toto vedela, ešte pred samotným lekársnym ošetrením.

Výsluch znalca podľa jeho názoru neobjasnil nič, jeho výpoveď sa niesla v duchu nejakých teoretických konštrukcií, čo všetko zvládne človek v strese. Jemu bolo lekárom, s ktorým konzultoval to, ako sa správa osoba so zlomeným rebrom, povedané, že nie je možné, aby poškodená so zlomeným rebrom jednou rukou na strane zlomeniny dvihla stoličku, nedvihla by ju ani tou rukou, na strane ktorej by zlomenina nebola a už vôbec by sa nepostavila zo zeme, keby bola sedela tak, ako uvádzala. Poškodená ani nevedela jednoznačne uviesť, ako padala, ako ju mal kopnúť, kde ju kopol. Pri rekonštrukcii na mieste činu, bolo OČTK skonštatované, že takto, ako to ukazovala poškodená, že ju mal kopnúť a kde ju mal kopnúť, ako dvíhal nohy, sa doslova nedá poskrúcať. Zdôraznil, že to, ako malo dôjsť k poškodeniu jej zdravia a k údajnému zlomeniu rebra, nebola schopná zopakovať rovnako, stále to bolo nejakým iným spôsobom a pri rekonštrukcii sa jeho údajný útok na poškodenú menil niekoľkokrát, lebo sa jej na figurantovi nepodarilo ukázať, ako ju mal vlastne kopnúť a zhodiť, lebo tak, ako to opisovala, v tak úzkom priestore ani nešlo.

Nikto počas celého konania, tak v prípravnom konaní ako aj v konaní pred súdom, si zjavne neprezrel fotografie kuchyne, v ktorej sa mal jeho údajný útok na poškodenú uskutočniť. Pokiaľ by to bol niekto urobil a náležite vyhodnotil rozmery priestoru, tak pri takom kopnutí, ako ukazovala poškodená, by musela mať poranenia hlavy a krčnej chrbtice, lebo by bola preletela celým priestorom a udrela si hlavu o múr, alebo o roh steny. Nevie, ako by pri kopnutí do rebier mohla poškodená spadnúť tak, ako uvádzala. Ani smer pádu tak, ako uvádza poškodená, nebol možný, lebo pokiaľ by v tom úzkom priestore aj dokázal takto dvihnúť nohu a sám pri tom nespadať pri jeho výške a váhe, tak by nespadla na stoličku, či medzi stenu a stoličku, ako uvádza poškodená, ale bola by preletela do rohu chodby a tam by si nebola zlomila rebro, ako bez jediného dôkazu tvrdí, ale bola by si rozbila hlavu a mala minimálne otras mozgu, či poškodenú krčnú chrbticu. Takýto pád by nebol skončil iba údajne zlomeným rebrom.

Nikto ani len v celom konaní neriešil, či poškodenej vôbec vznikla ujma a škoda na zdraví. Ničím to nebolo jednoznačne a nepochybne preukázané. Za „dôkaz“ bola vzatá röntgenová snímka bez popisu, bez jasného zobrazenia zlomeniny a tvrdenie lekára, že on zlomeninu cítil pod prstami pri vyšetrení. Pri všetkej úcte k lekárovi, ktorý poškodenú vyšetroval, jeho subjektívna diagnostika, ktorá nebola overená žiadnym iným bežným, v takomto prípade diagnostickým postupom, nie je dôveryhodná. Lekár skonštatoval, že má zlomené rebro a ani mu nebolo divné, že poškodenej sa dobre dýcha, chodí, hýbe rukami a pod.

Nikto nebral do úvahy okolnosti, za ktorých mal údajne poškodenej na zdraví ublížiť. Poškodená naňho dlhodobo útočila, slovne fyzicky, lebo si našiel priateľku, človeka, pri ktorom našiel pokoj a pohodu, lebo

to, čo dlhodobo pri poškodenej znášal len kvôli dcére, už nevládal znášať. Napriek tomu, že z výsledkov vyšetrovania vyšiel ako agresor, ten, kto útočil na jeho osobu a ich dcéru tak slovné, ako aj fyzicky, bola práve poškodená. To, čo sa doma začalo diať v tom čase, opakovane opisoval vo svojich výpovediach, tak v pozícii obvineného, ako aj v pozícii obžalovaného, ale zbytočne. Poškodená útočila naňho, na dcéru a všetko sa zhoršilo potom, čo sa dcéra rozhodla, že pokiaľ odíde, tak pôjde s ním. Poškodená začala o dieťa „bojovať“ a výsledkom bolo jeho obvinenie z toho, že ju sotil tak, že jej zlomil rebro.

Predložil do spisu nahrávku, kde poškodená o tom, že má zlomené rebro, vie skôr ako bola pri lekárovi. Nikto sa toho ani len nevšimol. Navrhoval, aby bol na poškodenú urobený psychologický posudok s otázkami ohľadom toho, aké má lži skóre, či si nevymýšľa, či správne interpretuje realitu, ale tento dôkaz bol tak OČTK, ako aj v konaní pred súdom zamietnutý, bez náležitého a riadneho odôvodnenia. Aj týmto postupom bolo jeho právo na obhajobu od prípravného konania porušované.

Bol uznaný za vinného na základe toho, akú má výšku a váhu a na základe toho, že počul spadnúť barovú stoličku. Má za to, že toto je celkom absurdný spôsob, ako uznať niekoho za vinného z trestného činu. Súd na základe nejednoznačných dôkazov a na základe rozporuplnej, opakovane sa meniacej výpovede poškodenej ho uznal za vinného z trestného činu, ktorý nespáchal.

To, že poškodenú od seba odstrčil, to, že sa nenechal poškodenou biť, ešte neznamená, že poškodená spadla tak, ako uvádza, a rovnako to neznamená, že jej týmto odstrčením zlomil rebro. Poškodená celý čas, až kým neodišiel do práce, s údajne zlomeným rebrom, doslova behom sa presúvala po byte, raz letela do kuchyne, potom zase k nemu do izby, kričala naňho, nadávala mu, rovnako vulgárne ako jeho titulovala jeho priateľku a už vtedy kričala, že jej zlomil rebro. Celé trestné oznámenie je pomstou poškodenej na jeho osobu za to, že si dovolil nájsť si niekoho iného a ešte aj dcéra sa rozhodla ísť s ním a má ju zverenú vo výlučnej osobnej starostlivosti.

Poškodená nie je agresívna iba k nemu, ale aj k dcére.

Nedopustil sa žiadneho trestného činu, neútočil na poškodenú, ako prvý ju nenapadol a to, že ju odstrčil, nebol útok, ale obrana, a aj to nebolo preukázané, že by poškodená v dôsledku jeho obrany bola spadla a zlomila si rebro.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby Krajský súd v Prešove zrušil rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 4T/16/2021 zo dňa 6.12.2022 vo všetkých jeho výrokoch a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania obžalovaným ako osobou na to oprávnenou krajský súd, nezistiac dôvody zrušenia napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc pritom i na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by zakladali dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1, a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

V rámci prieskumu postupu konajúceho súdu neboli zistené žiadne závažné nedostatky, pre ktoré by bolo nevyhnutné napadnutý rozsudok zrušiť. Obžalovaný mal možnosť vyjadriť sa ku skutku kladenému mu obžalobou za vinu, mal možnosť vyslúchať poškodenú i svedkov, navrhovať dôkazy a tiež mohol predložiť svoju argumentáciu o nevine v rámci záverečnej reči a posledného slova. V konaní bol zastúpený obhajcom, ktorý využíval všetky zákonné prostriedky na obhajobu, preto v tomto smere jeho práva neboli porušené. O jeho návrhoch na vykonanie dokazovania bolo rozhodnuté, preto i v tomto smere postup konajúceho súdu zodpovedá zákonu.

Obžalovaný považoval za porušenie jeho práv na obhajobu okolnosť, že ním navrhnutý dôkaz, a to znalecké posúdenie osobnosti poškodenej z odboru psychológie, nebol vykonaný. Konajúci súd rozhodol o zamietnutí navrhnutého dôkazu, s ktorým postupom sa stotožnil aj odvolací súd. K navrhovanému dokazovaniu uvádza, že tento dôkaz mal byť vykonaný za účelom posúdenia, či poškodená nefabuluje alebo nekonfabuluje, pretože obžalovaný od počiatku tvrdí, že skutok nespáchal a poškodená nevedela hodnoverným spôsobom od prvého výsluchu popísať, ako ku skutku došlo. Aj keď je faktom, že výsledky rekonštrukcie nevyznievajú v prospech výpovede poškodenej pri overení spôsobenia poranenia kopnutím napriamenou nohou, verzia kopnutím kolenom však bola pripustená, pričom kľúčovým je, že inými dôkazmi bolo preukázané, že poškodená utrpela v kritický deň zlomeninu IX. rebra, ktorá bola objektívne dokázaná lekárske vyšetrením. So zreteľom na dôkazy, ktoré preukázali vznik namietaného poranenia u poškodenej, podľa názoru odvolacieho súdu znalecké posúdenie osobnosti poškodenej, o ktorej tvrdil obžalovaný, že jej motívom je predovšetkým zmarenie rozhodnutia zveriť mu maloletú dcéru do výchovy, nebolo dôvodné, k čomu sa vyjadruje odvolací súd v inej časti

tohto rozhodnutia. Týmto znaleckým dokazovaním by sa neobjasnila existencia poranenia a jeho vznik u poškodenej, ale psychický stav poškodenej, ktorý v dôsledku partnerských nezhôd nebol dobrý, k čomu napokon sa vyjadrila nielen poškodená ale aj samotný obžalovaný. Odvolaciemu súdu sa javí tento návrh ako účelový, zabezpečiť si zo strany obžalovaného posúdenie psychického stavu poškodenej pre potreby konania o maloletú dcéru. Za porušenie práva na obhajobu nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. (primerane NS SR sp. zn. 2Tdo/45/2009). Existencia poranenia dokázaná bola, aj mechanizmus jeho vzniku, pričom priebeh skutkového deja bolo možné vyvodiť z procesu dokazovania, preto nevyvstala potreba znaleckého preverenie okolností, či poškodená má sklon k fabulácii (vymýšľať si).

Na hlavnom pojednávaní bolo vykonané dokazovanie podľa pravidiel stanovených procesným predpisom v rozsahu postačujúcom pre rozhodnutie o podanej obžalobe, preto o zabezpečenú dôkaznú situáciu mohol konajúci súd opierať svoje skutkové zistenia.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že konajúci súd vinu obžalovaného oprel o výpoveď poškodenej M. U., ktorá opísala priebeh udalosti, pri ktorej došlo k jej zraneniu, ako aj o výpoveď znalca z odvetvia traumatológie, ktorý posúdil zlomeninu IX. rebra ako poranenie, ktoré mohlo vzniknúť buď priamym nárazom na miesto zlomeniny alebo pádom na chrbát. Obžalovaný síce spochybňoval tvrdenie poškodenej, že poškodená sa mala po páde postaviť opierajúc sa o botník, avšak znalec objasnil, že v čase, kedy došlo k vzniku poranenia v dôsledku hádky, mohla mať poškodená zvýšený adrenalin, ktorý tlmi bolesť v organizme a preto mohla robiť bežné úkony, čo je štandardným javom. Poškodená po incidente na naliehanie I.. I. A. išla na lekárske ošetrenie, kde bolo zistené poranenie - zlomenina IX. rebra vľavo.

S uvedeným záverom, že obžalovaný spôsobil poškodenej poranenie - zlomeninu IX. rebra vľavo, ktoré si vyžiadalo dobu liečenia 23 dní, sa odvolací súd stotožnil. Z procesu dokazovania totiž vyplynulo, že poškodená v ten deň bola v kontakte iba s obžalovaným, s ktorým sa hádali z dôvodu nevery obžalovaného, pričom počas hádky došlo aj k vzájomnému fyzickému kontaktu. Poškodená popísala priebeh skutkového deja tak, ako je zaznamenaný v skutkovej vete, pričom dôsledkom kopnutia obžalovaného do ľavého boku v oblasti rebier poškodenej došlo k spôsobeniu poranenia. Mechanizmus vzniku poranenia kopnutím je podľa znalca traumatológa možný, pretože kopnutie je priamym pôsobením sily na rebro, ktoré bolo zlomené, i keď znalec z odvetvia traumatológie posúdil priebeh rekonštrukcie so záverom, že je málo pravdepodobné až nepravdepodobné, aby obžalovaný kopol poškodenú do ľavej strany hrudníka chodidlom a to s prihliadnutím na malý priestor pre vykonanie takéhoto úkonu, čo je zrejmé zo strany 9 doplnku znaleckého posudku. Rekonštrukciou bol spochybnený mechanizmus vzniku zlomeniny IX. rebra iba kopnutím chodidlom, nie však kopnutím iným spôsobom, napr. kolenom.

Aj odvolací súd vylučuje vznik zlomeniny IX. rebra pádom na zem z dôvodu jednak priestorových možnosti kuchyne, ktorá je úzka, a jednak aj z dôvodu vzniku hemithoraxu (krv v pohrudničnej dutine), ktorý je konštatovaný v lekárskej správe z 06.10.2020, čo je potrebné považovať za sprievodný znak priameho pôsobenia násillia na túto oblasť hrudníka.

Odvolací súd nemal pochybnosti o tom, že k zlomenine rebra došlo. Znalec objasnil diagnostiku zlomeniny a vzhľadom na krepitáciu, t. j. trenie kosti, ktoré bolo hmatateľné ošetrujúcim lekárom, túto uznal ako dostatočný diagnostický argument pre zlomeninu rebra.

Obhajoba síce spochybňuje diagnostiku poranenia so zreteľom na nutnosť vykonania CT vyšetrenia, avšak odvolací súd v tomto smere poukazuje na výpoveď znalca, ktorý uviedol, že ide o štandardný postup pri diagnostike zlomeniny rebier a CT vyšetrenie sa využíva len v prípade nejasnosti stanovenia diagnózy, ktoré v tomto prípade nebolo potrebné, keďže sa využili iné štandardné metódy a pochybnosti o zlomenine rebra neboli. Zlomenine rebra zodpovedá aj výpoveď svedkyne I.. A., ktorá v krátkej dobe po vzniku poranenia (do troch hodín) bola v kontakte s poškodenou, videla na nej, že trpí bolesťou, presvedčila ju na lekárske ošetrenie, na ktoré ju odviezla a napokon ju domov aj z ošetrenia priviezla, pričom poškodenej sa ťažšie dýchalo. Tomuto tvrdeniu svedkyne odporuje údaj o dobrom dýchaní poškodenej v lekárskej správe zo dňa 06.10.2023, na ktorý poukazoval odvolateľ počas konania. Podľa názoru odvolacieho súdu nejde o zásadnú skutočnosť, ktorá by spochybňovala existenciu zlomeniny IX.

rebra u poškodenej, pretože stav sťaženého dýchania potvrdzovala nielen poškodená, ale aj svedkyňa I.. A.. Zápis v lekárskej správe „dýcha sa dobre“ ako údaj uvádzaný poškodenu mohol byť aj mylne zapísaný.

K námietke obžalovaného, že RTG vyšetrením sa nedá celkom jednoznačne zistiť, či rebro je zlomené, je potrebné uviesť, že RTG diagnostika zlomeniny je bežnou metódou používanou dlhodobo a skutočnosť, že nebolo použité CT vyšetrenie, neznamená, že došlo k nesprávnemu posúdeniu poranenia. Znalec konštatoval správnosť postupu pri vyšetrení a na základe výsledkov lekárskeho vyšetrenia uzavrel, že išlo o zlomeninu IX. rebra vľavo, preto niet dôvod pochybovať o vzniku zlomeniny len preto, že nebolo vykonané CT vyšetrenie. Okrem toho v pohrudničnej dutine bola zistená prítomnosť krvi (hemithorax vľavo), ktorá osvedčuje traumu hrudníka.

Je zrejmé, že v posudzovanom prípade stoja proti sebe dve tvrdenia o priebehu skutkového deja, avšak tvrdenie poškodenej o vzniku poranenia kopnutím je objektivizované znaleckým dokazovaním a aj ďalším konaním poškodenej, ktoré verifikovala svedkyňa I.. A. a napokon aj lekárske vyšetrenie, ktoré poškodená ovplyvniť nevedela. Je nevierohodné, aby poškodená ovplyvnila ošetrojúceho lekára do tej miery, že jej podľa želania napísal lekársku správu.

Hoci výpoveď poškodenej obžalovaný spochybňoval, konajúci súd z nej vychádzal poukazujúc pritom na znalecké posúdenie poranenia a mechanizmus jeho vzniku, ako aj na výpoveď svedkyne I.. A.. Odvolací súd sa s takýmto postupom pri hodnotení dokazovania stotožnil. Z výsledkov dokazovania totiž vyplýva, že poškodená už pri prvotnom vyšetrení uviedla, že ju ráno napadol priateľ, udrel ju do hlavy a kopol ju do rebier, pričom tento popísaný spôsob útoku je jednou z možností, ako mohlo poranenie u poškodenej vzniknúť. V krátkej dobe po vzniku poranenia prišla poškodená do kontaktu so svedkyňou I.. A., ktorá na nej zbadala, že má zdravotný problém, a na jej naliehanie odviezla poškodenu na vyšetrenie. Preto niet dôvodu pochybovať o tom, aby poškodená si celý príbeh o zlomenine rebra vymyslela za účelom zmarenia zverenia dcéry do výchovy otca - obžalovaného, čo hodnotil obžalovaný ako motív konania poškodenej.

Z vyjadrení a výsluchov poškodenej je zrejmé, že dňa 08.10.2020 na OO PZ Humenné poškodená podala oznámenie, v rámci ktorého sa vyjadrila, že obžalovaný ju udrel päšťou jedenkrát do hlavy a kopol ju jedenkrát do oblasti rebier, čo zopakovala aj pri spísaní zápisnice o trestnom oznámení dňa 16.11.2020 a aj vo svojich výpovediach v rámci trestného konania dňa 03.12.2020 a 05.02.2021. Uvedenú verziu potvrdila aj pri výsluchu v súdnom konaní.

Z uvedeného tak vyplýva, že poškodená nevypovedala rôzne k spôsobu vzniku poranenia, ako hodnotil jej výpovede odvolateľ, ale je faktom, že znalec účastný pri rekonštrukcii verziu kopnutia chodidlom do oblasti rebier poškodenej vyhodnotil ako málo pravdepodobnú až nepravdepodobnú.

Odvolací súd vzniknutú nezrovnalosť medzi výpoveďou poškodenej a výsledkom rekonštrukcie posudzoval aj so zreteľom na stav rozrušenia poškodenej v dôsledku zistenej nevery na strane obžalovaného, ktorý vyplýva aj z výpovede obžalovaného. Nepriaznivý stav rozrušenia/vypätia u poškodenej totiž mohol spôsobiť, že si poškodená nemusela zapamätať detaily priebehu skutkového deja sústreďujúc sa na obžalovaného ako objekt pri riešení problému súvisiaceho s jeho neverou, a preto ich popísala iba v jednoduchej dejovej línii bez zapamätania si detailov. Vo všeobecnosti totiž platí, že osoby s nižšou intelektuálnou výbavou a osoby psychicky vypäté vedia spravidla popísať základnú dejovú líniu bez uvádzania detailov, v stave vypätia sa totiž osoby sústreďujú na riešenie problému, ktorý vyvolal u nich tento stav, a osoby s nižšou intelektuálnou výbavou majú tomu zodpovedajúce aj nižšie kognitívne schopnosti, čomu zodpovedá aj nižšia schopnosť zapamätania si a následnej reprodukcie prežitého. Preto odvolací súd pripúšťa, že poškodená pokiaľ tvrdila, že ju obžalovaný po údere do hlavy následne kopol, nemusela vo vypätej situácii registrovať útok kopnutia a preto ho nevedela pri rekonštrukcii ani popísať.

Verzia obžalovaného, že do poškodenej iba sotil a odišiel preč, preto poškodená mohla spadnúť, v dôsledku čoho mohlo vzniknúť poranenie, nemá oporu ani vo vykonanej rekonštrukcii a ani v znaleckom posúdení poranenia poškodenej. Pri sotení poškodenej popísanom obžalovaným k pádu poškodenej nedošlo, pretože až po chvíli obžalovaný počul zvuk, ktorý opísal ako pád stoličky. Podľa znaleckého posúdenia zlomenina IX. rebra vznikla buď pôsobením stredne veľkej sily na ľavú stranu hrudníka,

alebo pádom poškodenej na zem na chrbát, čo ale vylučujú priestorové možnosti, v ktorom sa konflikt odohrával. Po tomto konflikte v byte žiadny iný konflikt nenasledoval a poškodená začala obžalovanému hovoriť, že jej zlomil rebrá a udrel ju do hlavy.

Na podklade výpovedí obžalovaného a poškodenej existujú iba dve verzie, ako mohlo poranenie vzniknúť. Znalecké posúdenie poranenia a dôkazy, z ktorých vychádzal konajúci súd (lekárske vyšetrenie, výpoveď svedkyne I.. A.), svedčia v prospech verzie poškodenej. Odvolací súd preto vyhodnotil obhajobu obžalovaného ako účelovú, zbaviť sa zodpovednosti za následky spôsobené jeho útokom voči fyzickej integrite poškodenej. Uvedený záver sa neopiera o fyzickú dispozíciu obžalovaného, o jeho výšku a váhu, ako na to poukazoval obžalovaný v odvolaní, ale o hodnotenie dokazovania, ktoré bolo vykonané v dostatočnom rozsahu pre ustálenie skutkového deja.

Je ale faktom, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku na strane 10 konajúci súd posudzoval aj fyzické parametre obžalovaného, avšak tie už hodnotil v súvislosti s možným odsotením poškodenej podľa výpovede obžalovaného, čo nie je súladné s ustálenými skutkovými okolnosťami. Zrejme sa konajúci súd snažil reflektovať aj na možnosť posúdenia verzie obžalovaného, v dôsledku ktorého fyzického útoku odsotením by mohlo dôjsť k pádu poškodenej a k spôsobeniu poranenia.

Tvrdenie obžalovaného, že motívom konania poškodenej bol boj o ich maloletú dcéru, nemá oporu vo výsledkoch dokazovania. Konajúci súd oboznámil podstatný obsah pripojeného poručenského spisu, z ktorého vyplynulo, že návrh na zvýšenie výživného bol podaný poškodenou až dňa 23.11.2020 a netýkal sa zverenia maloletej do starostlivosti matky, preto je ťažko uveriteľné, aby poškodená už dňa 06.10.2020 vyrábala takýmto spôsobom dôkazy proti obžalovanému v konaní o zverení dieťaťa jemu do výchovy, ak tento podal svoj návrh na konajúci súd 22.12.2020, ktorý bol právnej zástupkyňi poškodenej doručený 27.01.2021. Prvé oznámenie na polícii v uvedenej veci podala poškodená už dňa 08.10.2020, čo vážnym spôsobom spochybňuje motív na strane poškodenej zmať zverenie dcéry do osobnej starostlivosti obžalovaného.

Hodnotenie lekárskeho vyšetrenia obžalovaným bez odborných znalostí považuje odvolací súd za nekritické a neobjektívne. Námietky súvisiace s diagnostikou zisteného poranenia u poškodenej sú nedôvodné, pretože podľa výpovede znalca určenie diagnózy bolo vykonané na základe štandardných vyšetrení, ktoré sa bežne využívajú nielen pri zlomenine rebier ale aj iných kostí. Ak ošetrojúci lekár vychádzal z bežne používaných postupov pri stanovení diagnózy, nie je dôvodné spochybňovať jeho závery a závery znalca, pretože obaja disponujú odbornými znalosťami a zhodli sa na diagnóze i dĺžke liečenia. Niet dôvod preto pochybovať ani o tvrdení znalca o možnosti pôsobenia adrenalínu na tlmenie bolesti u poškodenej. Napokon k osobe znalca odvolací súd vo všeobecnosti uvádza, že znalec je odborne zdatnou osobou, ktorá využíva pre zodpovedanie odborných otázok svoje odborné teoretické i praktické skúsenosti. Do konania pribratý znalec L.. P. je dlhoročne pôsobiacim znalcom v odvetví chirurgia a traumatológia a odvolací súd nemá pochybnosti o jeho odbornosti a aj logicky zdôvodnených záveroch, keďže z rozhodovacej činnosti má poznatky o jeho znaleckej činnosti.

Úvahy odvolateľa o vzniku poranení hlavy a krčnej chrbtice poškodenej pri kopnutí spôsobom uvádzaným poškodenou nemajú podklad v dokazovaní. Ide o úvahy, ktoré nekorešponujú vyjadreniam znalca a ani iným v konaní produkovaným dôkazom. Tvrdenie obžalovaného, že nikto si neprezrel fotografie kuchyne, kde sa incident medzi ním a poškodenou odohral, je nekritické, keďže konajúci súd oboznamoval nielen zápisnicu o rekonštrukcii, ale aj pripojenú fotodokumentáciu v rámci dokazovania, pričom táto ako vyšetrovací úkon bola vykonaná v prípravnom konaní. Teda tak orgány činné v trestnom konaní, ako aj konajúci súd mali poznatky o jej rozmeroch.

K ďalším odvolací námietkam je potrebné uviesť, že nahrávka, ktorá bola vyhotovená v krátkej dobe po fyzickom útoku a ktorú predložil obžalovaný v rámci svojej obhajoby, nebola vykonaná ako dôkaz na hlavnom pojednávaní, preto o jej obsah nebolo možné opierať skutkové zistenia. Odvolací súd sa s ňou oboznámil mimo verejného zasadnutia za účelom posúdenia, či nedoplní dokazovanie jej prehratím, avšak nahrávka neobsahuje žiadne skutočnosti dôležité pre rozhodnutie vo veci. Mimo jej hodnotenia konštatuje, že obsahom je komunikácia medzi ním a poškodenou, ktorá okrem iného opakovala, že obžalovaný ju udrel do hlavy a zlomil jej rebrá. Odvolateľ poukazoval na vyjadrenia poškodenej po skutku k zlomeniu rebier bez lekárskeho vyšetrenia, čo odvolací súd nepovažuje za niečo výnimočné, keďže na toto poranenie poškodená mohla usudzovať so zreteľom na zdravotné obmedzenia, ktoré pociťovala.

Skutočnosť, že znalec psychiater nezistil u obžalovaného vlastnosti svedčiace o vrodenej agresívnej dispozícii umožňuje síce konštatovať, že vo svojej podstate obžalovaný nie je bazálnym agresorom, ale nedokazuje, že obžalovaný sa nemôže v určitých konfliktných situáciách správať agresívne.

Konajúci súd posúdil konanie obžalovaného ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zákona, keďže obžalovaný úmyselným konaním spôsobil poškodenú ujmu na zdraví, pričom poškodená v zmysle § 139 ods. 1 písm. c) a § 127 ods. 4 Tr. zákona bola v tom čase k obžalovanému blízkou osobou. Právna kvalifikácia skutku zodpovedá zákonu.

Konajúci súd na podklade vykonaných dôkazov uzavrel, že obžalovaný sa konania dopustil v nepriamom úmysle. Poukazoval pritom ale na sotenie poškodenej, čo nezodpovedá skutkovým zisteniam, ktoré na podklade dôkazov ustálil. Aj napriek tomu rozporu odvolací súd sa stotožnil s týmto záverom a uvádza, že na formu zavinenia podľa § 15 písm. b) Tr. zákona možno usudzovať z výsledkov dokazovania.

Uzrozenie pri nepriamom úmysle vyjadruje aktívny vôľový vzťah páchatel'a k spôsobeniu následku relevantného pre trestné právo, t. j. predpokladaného (a vyjadreného) v konkrétnom ustanovení Trestného zákona. Na uzrozenie páchatel'a v čase činu s možným následkom sa usudzuje aj z charakteru konania páchatel'a, t. j. z intenzity útoku, času jeho trvania, fyzických dispozícií poškodeného a páchatel'a, z miesta na tele poškodeného, na ktoré boli útoky vedené, z početnosti atakov a pod., ako aj zo správania sa páchatel'a po čine - ako pomocného hľadiska, a z toho, či páchatel' počítal s konkrétnou okolnosťou, ktorá by mohla následku, ktorý vnímal ako možný, zabrániť (primerane NS SR 7To/6/2002).

V posudzovanom prípade zlomenina rebra bola spôsobená stredne veľkou silou, útok smeroval na dolnú časť hrudníka, a hoci išlo iba o jeden útok do tejto oblasti tela, bol dôrazný. Práve použitá intenzita útoku a oblasť tela, na ktorú obžalovaný zaútočil, poukazuje na vedomostnú zložku obžalovaného, že môže poškodenej spôsobiť poranenie, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozený. Poškodený je jedinec s priemerným intelektom, teda pozná stavbu tela a tak vedel, aké časti tela sú jeho útokom ohrozené, čo poukazuje na uzrozenie v prípade poškodenia zdravia.

Obžalovanému bol uložený peňažný trest vo výmere 500,- eur a súčasne mu bol ustanovený aj náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov, pre prípad, že by výkon uloženého peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený. Konajúci súd pri ukladaní tohto trestu priznal obžalovanému poľahčujúce okolnosti uvedené § 36 písm. a), h), i), j) Tr. zákona, s ktorými sa odvolací súd čiastočne nestotožnil a aj v dôsledku toho považoval takto uložený trest za neprimerane mierny.

Poľahčujúce okolnosti, že obžalovaný mal spáchať trestný čin v ospravedlniteľnom silnom citovom rozrušení, pod vplyvom tiesnivých osobných pomerov alebo rodinných pomerov, ktoré si sám nespôsobil a odvracajúc útok alebo iné nebezpečenstvo alebo konajúc za okolností, ktoré by za splnenia ďalších predpokladov inak vylučovali trestnosť činu, ale konal bez toho, že by boli celkom splnené podmienky nutnej obrany, krajnej núdze, výkonu práva a povinností alebo súhlasu poškodeného, oprávneného použitia zbrane, dovoleného rizika alebo plnenia úloh agenta, čo zodpovedá ustanoveniam § 36 písm. a), h), i) Tr. zákona, boli konajúcim súdom priznané neopodstatnene.

Podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaný sa nenachádzal v silnom citovom rozrušení, pretože nebolo preukázané, aby sa bol pod vplyvom silných emócií v takom stave, ktorý by ovplyvňoval jeho intelektuálne a ovládacie schopnosti. K takémuto záveru konajúci súd nemal podklad. Obžalovaný sa mohol síce nachádzať v tiesnivých rodinných pomeroch, keďže došlo k rozpadu dlhodobšieho partnerského zväzku, avšak pre priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti sa vyžaduje, aby si tieto nepriaznivé rodinné pomery sám nezavinil. V posudzovanom prípade ale to bol obžalovaný, ktorý zlyhal v partnerskom vzťahu, keď bol poškodenej neverný, v dôsledku čoho dochádzalo k nedorozumeniam medzi ním a poškodenu, keďže táto mu zlyhanie vytýkala. Obžalovaný sa nedostal ani do pozície, že by mal odvracať útok poškodenej v takom rozsahu, aby jeho konanie mohlo byť posudzované ako nutná obrana, či krajná núdza, keďže fyzické dispozície poškodenej a obžalovaného to vylučovali a poškodená nemala v rukách žiadne predmety, ktoré by vážnym spôsobom mohli ohroziť fyzickú integritu obžalovaného. Za daných zistení priznanie uvedených poľahčujúcich okolností nie je v súlade so zákonom, avšak odvolací súd pre absenciu odvolania prokurátora v neprospech obžalovaného pochybenie napraviť nemohol a nemohol ani sprísniť trest.

Jedinou správne priznanou poľahčujúcou okolnosťou je priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zákona, t. j. že obžalovaný pred spáchaním trestného činu viedol riadny život.

Konajúci súd rozhodol aj o uložení povinnosti obžalovanému nahradiť poškodenej sumu 546,- eur z titulu bolestného.

Poškodená si uplatnila nárok na náhradu škody pri svojom výsluchu dňa 03.12.2020 tak, že navrhla uložiť páchatelovi, za ktorého označila obžalovaného, nahradiť jej nemajetkovú ujmu vo výške určenej znalcom. Znalec stanovil výšku bolestného v počte 25 bodov, čomu zodpovedá suma 546,- eur pri stanovení hodnoty 1 bodu v sume 21,84 eur.

So zreteľom na uvedené zistenia a z nich plynúce úvahy odvolací súd nezistil dôvody pre zmenu napadnutého rozsudku v prospech obžalovaného, preto jeho odvolanie posúdil ako nedôvodné a ako také ho postupom podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.